

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *finansministeren* bl. a.: „Disse ændringer af skalaen for overenskomsttillægsportioner vil medføre en *merudgift på 12 à 13 mill kr.*

Det er forudsat, at der i finansåret 1963-64 — bortset fra den automatiske dyrtidsregulering — i øvrigt ikke sker forhøjelser af tjenestemandslønninger og -pensioner. For *finansåret 1964-65* vil der på tilsvarende måde, som det er forudsat for det private arbejdsmarked, kunne ydes tjenestemændene og pensionisterne et generelt løntillæg, som vil blive søgt gennemført ved en *forhøjelse af antallet af overenskomsttillægsportioner med 8.*

De omtalte forslag om regulering af tjenestemandslønninger og -pensioner i finansårerne 1963-64 og 1964-65 har af mig været *forhandlet med statstjenestemændenes centralorganisationer* og Danmarks Lærerforening. Fra organisationernes side har man givet udtryk for, at tjenestemændene siden 1958 har opnået væsentlig mindre lønstigninger end andre lønmodtagere, og at der derfor i overensstemmelse med forudsætningerne i lønnings- og pensionslovens § 88 allerede nu burde ske en generel ajourføring af tjenestemandslønningerne. Selv om jeg ikke kan afvise rigtigheden af de af tjenestemandsgenerationerne fremførte synspunkter vedrørende lønudviklingen, anser jeg det dog for udelukket, at der i den nuværende økonomiske situation kan ske en speciel lønregulering for tjenestemændene, og jeg har derfor måttet afvise for tiden at stille forslag om en hel eller delvis ajourføring af tjenestemandslønningerne. Centralorganisationerne og Danmarks Lærerforening har på baggrund af den økonomiske situation herefter *tiltrådt den foran skitserede lønordning for finansårerne 1963-64 og 1964-65.* Organisationerne har dog for det første forbeholdt sig efter udløbet af 2 års perioden at rejse krav om en ajourføring af tjenestemandslønningerne med lønniveauet på det private arbejdsmarked, men dernæst har det været en klart tilkendegivet forudsætning fra organisationernes side, at den trufne aftale kun opretholdes, såfremt den påtænkte helhedsløsning i alt væsentligt gennemføres i den nu forelagte form.“

Lovforslaget mødte i folketinget tilslutning fra regeringspartierne, mens de uafhængige gik imod det, fordi den foreslåede ordning efter partiets opfattelse ville modvirke det lønstop, der var så stærkt påkrævet.

Venstre fandt regeringens „helhedsløsning“ utilfredsstillende og kunne ikke stemme for lovforslaget, men ville dog heller ikke gå imod det, da virkningerne af, hvad man gjorde på arbejdsmarkedets område, ikke kunne blive uden konsekvenser for tjenestemandslønningerne.

Også det konservative folkeparti ville afholde sig fra at stemme. Som begrundelse herfor anførte dets ordfører, *Baugø*, ved sagens I. behandling bl. a.:

„Selv om mit parti ser med megen sympati på, at levevilkårene